

Arrest

nr. 261 601 van 4 oktober 2021
in de zaak RvV X / IV

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VERKEYN
Kaïrostraat 85
8400 OOSTENDE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Somalische nationaliteit te zijn, op 7 oktober 2020 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 september 2020.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 17 juni 2021 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 juni 2021.

Gelet op de beschikking van 30 augustus 2021 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 september 2021.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter M.-C. GOETHALS.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KALIN, die *loco* advocaat C. VERKEYN verschijnt voor de verzoekende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Er dient op gewezen te worden dat overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) aan de verzoekende partij de grond meegedeeld werd waarop de kamervoorzitter steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt het volgende gesteld:

“1. Verzoekende partij dient beroep in tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, getiteld “niet-ontvankelijk verzoek (volgend verzoek)” van 29 september

2020, waarbij haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming niet-ontvankelijk wordt verklaard in de zin van artikel 57/6/2, §1, eerste lid van de Vreemdelingenwet.

2. Na lezing van het administratief dossier dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming steunt op dezelfde motieven die zij naar aanleiding van haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming heeft uiteengezet, namelijk het feit met medische en psychische problemen te kampen (en hiervoor geen toegang te hebben tot medische verzorging in Roemenië alwaar zij internationale bescherming geniet).

Verzoekende partij verwijst in het kader van huidig volgend verzoek naar haar oorspronkelijke verklaringen, afgelegd bij haar vorig verzoek, en geeft daarnaast aan ook problemen te hebben met haar pancreas, lever en schouder en dit omwille van het feit dat ze diabetes heeft. Ter staving van huidig volgend verzoek legt verzoekende partij de volgende documenten neer: medische documenten (afpraakbevestigingen van ziekenhuizen, elektronische voorschriften, laboresultaten, doktersattesten), een brief van haar advocaat waarin deze haar situatie uitlegt, een medisch getuigschrift bestemd voor de Dienst Humanitaire Regularisaties bij de Algemene Directie van de Dienst Vreemdelingenzaken en een COI rapport over Roemenië.

In het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming nam het Commissariaat-generaal op 19 december 2019 een beslissing "Niet-ontvankelijk verzoek (internationale bescherming in een andere EU lidstaat)", op grond van artikel 57/6, §3, eerste lid, 3° van de Vreemdelingenwet. De commissaris-generaal besliste dat verzoekende partij haar basisrechten als persoon die internationale bescherming geniet gegarandeerd zijn in Roemenië en dat haar levensomstandigheden er niet kunnen worden beschouwd als onmenselijk of vernederend in de zin van artikel 3 van het EVRM. Verzoekende partij ging niet in beroep tegen deze beslissing waardoor deze definitief is geworden en als vaststaand dient te worden beschouwd.

3. Artikel 57/6/2, § 1, eerste lid van de Vreemdelingenwet, in toepassing waarvan de bestreden beslissing werd genomen, luidt als volgt:

"Na ontvangst van het volgend verzoek dat door de minister of diens gemachtigde werd overgezonden op grond van artikel 51/8, onderzoekt de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen bij voorrang of er nieuwe elementen of feiten aan de orde zijn, of door de verzoeker zijn voorgelegd, die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt. Bij gebrek aan dergelijke elementen of feiten verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek niet-ontvankelijk. In het andere geval, of indien de verzoeker voorheen enkel het voorwerp heeft uitgemaakt van een beslissing tot beëindiging bij toepassing van artikel 57/6/5, § 1, 1°, 2°, 3°, 4° of 5° verklaart de Commissaris-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen het verzoek ontvankelijk."

Om een volgend verzoek om internationale bescherming ontvankelijk te kunnen verklaren, moeten er derhalve nieuwe elementen aanwezig zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat de verzoeker om internationale bescherming in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet.

De parlementaire voorbereiding van de wet van 8 mei 2013 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, van de wet van 12 januari 2007 betreffende de opvang van asielzoekers en van bepaalde andere categorieën van vreemdelingen en van de organieke wet van 8 juli 1976 betreffende de openbare centra voor maatschappelijk welzijn, verduidelijkt dat deze kans onder meer aanzienlijk groter wordt wanneer de verzoeker om internationale bescherming pertinente, geloofwaardige nieuwe elementen aanreikt en terzelfder tijd aannemelijk maakt dat hij deze niet eerder kon aanbrengen. De kans wordt daarentegen niet aanzienlijk groter wanneer de nieuw aangereikte elementen an sich bijvoorbeeld niet bewijsvoerend voorkomen omdat de bijkomende verklaringen incoherent of ongeloofwaardig zijn of wanneer de nieuwe stukken duidelijke inhoudelijke of vormelijke gebreken vertonen. De kans wordt evenmin aanzienlijk groter wanneer de nieuwe elementen of bevindingen bijvoorbeeld louter een aanvulling vormen van een situatie die voordien niet betwist, doch ongegrond bevonden werd, slechts betrekking hebben op elementen die niet de essentie van een eerdere weigeringsbeslissing uitmaken, een voortzetting vormen van een relaas dat op diverse wezenlijke punten ongeloofwaardig werd bevonden, louter algemeen van aard zijn, geen verband leggen met de individuele omstandigheden van de verzoeker om internationale bescherming en anderszins evenmin aantonen dat de algemene situatie van aard is om een beschermingsstatus te wettigen (Parl.St. Kamer, 2012-2013, nr. 53 2555/001, 23-24).

De terminologische wijziging, ontvankelijkheid in plaats van inoverwegingneming -oud artikel 57/6/2 van de Vreemdelingenwet sprak over het al dan niet in overweging nemen van een asielverzoek, daar waar er in de huidige bepaling sprake is van het al dan niet ontvankelijk verklaren van het volgend verzoek om internationale bescherming-, heeft geen enkele impact op de ratio legis die leidde tot de invoering van oud artikel 57/6/2 door de wet van 8 mei 2013, noch op de draagwijdte van het onderzoek van de Commissaris-generaal (Parl.St. Kamer, 2016-2017, nr. 54 2548/001, 116).

4. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze uiteengezet dat verzoekende partij geen nieuwe feiten of elementen aanbrengt, en het Commissariaat-generaal evenmin over dergelijke elementen beschikt, die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van diezelfde wet in aanmerking komt.

Uit de lezing van het verzoekschrift blijkt weliswaar dat verzoekende partij het niet eens is met de motieven van de bestreden beslissing, doch zij doet er geen afbreuk aan. De Raad benadrukt dat het aan verzoekende partij toekomt om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waar zij echter in gebreke blijft. Verzoekende partij komt in wezen niet verder dan het uiteenzetten van theoretische beschouwingen, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen, het formuleren van algemene beweringen, beschouwingen en kritiek en het op algemene wijze tegenspreken van de gevolgtrekkingen van de commissaris-generaal, waarmee zij echter de in de bestreden beslissing gedane bevindingen niet weerlegt, noch ontkracht.

Dat verzoekende partij met psychische problemen te kampen heeft, zoals blijkt uit de door haar bijgebrachte (medische) documenten, wordt niet betwist. Ook eerder bij haar vorig verzoek haalde verzoekende partij al aan psychische problemen te hebben. De Raad wijst erop dat in het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld en geoordeeld dat wat verzoekende partij haar medische problematiek betreft, zij niet aannemelijk maakt als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië geen toegang te hebben tot medische zorgen. De beslissing van 19 december 2019 die eerder in het kader van verzoekende partij haar vorig verzoek om internationale bescherming werd genomen, duidt dienaangaande o.a. op het volgende: "Daar er geen geloof wordt gehecht aan uw bewering dat u in Roemenië niet in het bezit was van verblijfsdocumenten, is het evenmin aannemelijk dat u omwille hiervan geen enkele vorm van financiële en maatschappelijke bijstand zou hebben gekregen en geen toegang zou hebben gehad tot medische verzorging nadat u het opvangcentrum had verlaten (CGVS, p.13-14). Hierbij dient er nog opgemerkt te worden dat u in het opvangcentrum in Boekarest steeds medische zorgen heeft gekregen. Volgens uw verklaringen zorgde een Zweedse ngo in het centrum voor medische opvolging, ging u regelmatig op medische controle en kreeg u de nodige medicatie (CGVS, p.12 en p.14). Begin december 2018 werd u nog door het opvangcentrum naar het ziekenhuis gebracht waar u een week verbleef voor behandeling van een bloedinfectie (CGVS, p.12). U ging in Roemenië ook drie keer met een psycholoog spreken toen u daar in het opvangcentrum verbleef (CGVS, p.15)."

In navolging van de commissaris-generaal dient te worden vastgesteld dat verzoekende partij bij huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die vermogen op die beoordeling een ander licht te werpen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Landeninformatie, zoals die door verzoekende partij bijgebracht omtrent Roemenië, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch dergelijke informatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Roemenië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn of dat elke internationaal beschermde die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Elk verzoek dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Het komt aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Roemenië werd verleend, te weerleggen, waar zij echter, zoals dit eerder in het kader van haar vorig verzoek werd vastgesteld, in gebreke blijft. Verzoekende partij toont nog steeds niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Roemenië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, zoals toegang tot de gezondheidszorg voor de behandeling van haar medische-psychische problemen. Wat de beoordeling van die problemen op zich betreft, dient verzoekende partij hiervoor een beroep te doen op de daartoe geëigende procedure in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.

5. Bijgevolg lijkt verzoekende partij geen elementen aan te brengen die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.”

2. Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de Vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl.St.* Kamer, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de Vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

3.1. De verwerende partij is niet ter terechtzitting verschenen.

3.2. Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“Alle partijen verschijnen ter terechtzitting of zijn er vertegenwoordigd. Wanneer de verzoekende partij noch verschijnt noch vertegenwoordigd is, wordt het beroep verworpen. De andere partijen die niet zijn verschenen of niet vertegenwoordigd zijn, worden geacht in te stemmen met de vordering of het beroep. In elke kennisgeving van een beschikking tot vaststelling van de rechtsdag wordt melding gemaakt van deze paragraaf.”

Artikel 39/59, § 2 van de Vreemdelingenwet houdt niet in dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen op grond van de afwezigheid van de verwerende partij ter terechtzitting verplicht zou zijn het beroep gegrond te verklaren en aldus de verzoekende partij te erkennen als vluchteling of haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen. Evenmin houdt deze bepaling een omkering van de bewijslast in. Zij heeft enkel tot gevolg dat de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen de eventuele excepties en het verweer ten gronde in de nota met opmerkingen van de verwerende partij niet dient te beantwoorden (RvS 13 mei 2014, nr. 227.364; RvS 13 mei 2014, nr. 227.365).

4. Ter terechtzitting, alwaar zij uitdrukkelijk wordt uitgenodigd te reageren op de beschikking van 17 juni 2021, voert verzoekende partij aan dat zij aan een “psychische aandoening” lijdt en haar gehoor onaangepast was aangezien men dat nog niet wist. Verzoekende partij benadrukt dat zij thans stukken toevoegt van haar ziektebeeld en zij gaat niet akkoord met het feit dat de commissaris-generaal steeds terugvalt op haar eerste verhoor. Verzoekende partij besluit dat het gehoor niet was aangepast voor iemand met haar profiel.

Betreffende verzoekende partij haar kritiek dat het gehoor niet aangepast was aan (iemand met) haar profiel, wijst de Raad er vooreerst op dat in het kader van huidig volgend verzoek om internationale bescherming van verzoekende partij, geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden. Immers, overeenkomstig artikel 57/5ter, § 2, 3° van de Vreemdelingenwet, vindt er geen persoonlijk onderhoud plaats wanneer de commissaris-generaal in het geval van artikel 57/6/2 van oordeel is dat hij, zoals *in casu*, een beslissing kan nemen op basis van een volledige bestudering van de door verzoeker aan de minister of diens gemachtigde verstrekte elementen, zoals bepaald in artikel 51/8 van de Vreemdelingenwet. Het feit dat geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden, belet de commissaris-generaal niet een beslissing te nemen over het verzoek om internationale bescherming. Geen enkele bepaling verplicht de commissaris-generaal ertoe te motiveren waarom geen persoonlijk onderhoud heeft plaatsgevonden.

Bijgevolg heeft de kritiek van verzoekende partij op het gehoor, en meer bepaald haar mening dat het niet aangepast was aan haar ziektebeeld, betrekking op haar interview op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig volgend verzoek om internationale bescherming.

Uit de schriftelijke weergave daarvan (administratief dossier, stukkenbundel 6, “verklaring volgend verzoek” van 24 augustus 2020) blijkt echter dat dit interview zonder problemen is verlopen en dat verzoekende partij er in de gelegenheid werd gesteld nieuwe elementen aan te halen en deze ook verder toe te lichten (zie ‘verklaring volgend verzoek’). Er blijkt uit dat verzoekende partij haar nieuwe

elementen in het kader van haar huidig volgend verzoek op nuttige wijze naar voor kon brengen. Tijdens het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken in het kader van haar huidig volgend verzoek werd aan verzoekende partij bovendien verduidelijkt dat het Commissariaat-generaal op grond van haar verklaringen aldaar na zou gaan of haar verzoek al dan niet ontvankelijk diende te worden verklaard, en dat het Commissariaat-generaal niet verplicht was om verzoekende partij voorafgaand nog op te roepen voor een persoonlijk onderhoud. Verzoekende partij werd hierbij uitdrukkelijk gewezen op het feit dat het essentieel was om alle nieuwe elementen ter staving van haar verzoek reeds op de Dienst Vreemdelingenzaken aan te brengen. Verzoekende partij was bijgevolg op de hoogte van de procedure en het belang van haar verklaringen op de Dienst Vreemdelingenzaken.

Uit voormelde schriftelijke weergave van het gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken blijkt bovendien niet/nergens dat verzoekende partij er melding zou hebben gemaakt van het feit dat het gehoor niet aangepast zou zijn (geweest) aan haar psychische aandoening en profiel, zoals ze thans opwerpt. Uit niets blijkt dat verzoekende partij er zou hebben aangegeven dat haar psychische situatie/profiel haar zou verhinderen om zelfstandig op een volwaardige en functionele wijze verklaringen af te leggen in het kader van huidig volgend verzoek. Dit blijkt nergens uit. Integendeel blijkt, zo beklemtoont de Raad, dat verzoekende partij de elementen die zij in het kader van haar huidig tweede verzoek om internationale bescherming wenste aan te halen, er kon vermelden en toelichten. In zoverre verzoekende partij een andere mening zou zijn toegedaan, dient te worden vastgesteld dat zij noch in haar verzoekschrift noch nadien ter zitting heeft gepreciseerd welke belangwekkende elementen zij er niet zou hebben kunnen vermelden.

In verband met het voorgaande dient er bovendien op te worden gewezen en de Raad acht het ten zeerste opvallend en bevreemdend dat verzoekende partij ter zitting weliswaar aanvoert dat haar gehoor onaangepast was, doch zij tegelijkertijd zelf uitdrukkelijk aangeeft dat men (toen) nog niet wist dat zij, zoals ze het omschrijft, aan een “psychische aandoening” lijdt. De vraag kan in die context immers worden gesteld worden in hoeverre men iets kan, laat staan dient aan te passen wanneer men van bepaalde cruciale zaken, zoals een psychische aandoening, niet op de hoogte is. Hoe dan ook kwam het de verzoekende partij toe om in het geval zij van mening was dat zij om welbepaalde redenen, zoals bijvoorbeeld om psychische redenen, niet in de mogelijkheid verkeerde om op een zelfstandige, volwaardige en functionele wijze aan het gehoor deel te nemen, hiervan melding te maken, hetgeen dus evenwel niet is gebeurd. Daarenboven blijkt nergens uit de door verzoekende partij bijgebrachte medische documenten -zij bevatten niet enige indicatie in die zin- dat verzoekende partij omwille van haar psychologische toestand en problematiek niet in staat/bij machte zou zijn om zelfstandig en op een volwaardige en functionele wijze aan een gehoor deel te nemen.

Wat betreft die psychische aandoening, waarvan ter zitting gewag wordt gemaakt zonder dat echter voorts wordt toegelicht om wat het precies gaat, laat staan dat dit uitgebreid aan de hand van onderbouwde medische documentatie wordt gestaafd, beklemtoont de Raad voorts dat verzoekende partij eerder al bij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming melding maakte van psychische problemen, zoals ze tijdens haar gehoor op de Dienst Vreemdelingenzaken bovendien zelf heeft aangegeven.

In dit verband kan worden gewezen op de grond in de beschikking van 17 juni 2021 waar wordt opgemerkt: *“Dat verzoekende partij met psychische problemen te kampen heeft, zoals blijkt uit de door haar bijgebrachte (medische) documenten, wordt niet betwist. Ook eerder bij haar vorig verzoek haalde verzoekende partij al aan psychische problemen te hebben. De Raad wijst erop dat in het kader van verzoekende partij haar vorig, eerste verzoek om internationale bescherming werd vastgesteld en geoordeeld dat wat verzoekende partij haar medische problematiek betreft, zij niet aannemelijk maakt als begunstigde van internationale bescherming in Roemenië geen toegang te hebben tot medische zorgen. De beslissing van 19 december 2019 die eerder in het kader van verzoekende partij haar vorig verzoek om internationale bescherming werd genomen, duidt dienaangaande o.a. op het volgende: “Daar er geen geloof wordt gehecht aan uw bewering dat u in Roemenië niet in het bezit was van verblijfsdocumenten, is het evenmin aannemelijk dat u omwille hiervan geen enkele vorm van financiële en maatschappelijke bijstand zou hebben gekregen en geen toegang zou hebben gehad tot medische verzorging nadat u het opvangcentrum had verlaten (CGVS, p.13-14). Hierbij dient er nog opgemerkt te worden dat u in het opvangcentrum in Boekarest steeds medische zorgen heeft gekregen. Volgens uw verklaringen zorgde een Zweedse ngo in het centrum voor medische opvolging, ging u regelmatig op medische controle en kreeg u de nodige medicatie (CGVS, p.12 en p.14). Begin december 2018 werd u nog door het opvangcentrum naar het ziekenhuis gebracht waar u een week verbleef voor behandeling*

van een bloedinfectie (CGVS, p.12). U ging in Roemenië ook drie keer met een psycholoog spreken toen u daar in het opvangcentrum verbleef (CGVS, p.15).”

Verzoekende partij werpt hier geen ander licht op, net zoals ze evenmin afbreuk weet te doen aan de grond in voormelde beschikking waar “In navolging van de commissaris-generaal” wordt “vastgesteld dat verzoekende partij bij huidig volgend verzoek om internationale bescherming geen elementen bijbrengt die vermogen op die beoordeling een ander licht te werpen of die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor internationale bescherming in aanmerking komt. Landeninformatie, zoals die door verzoekende partij bijgebracht omtrent Roemenië, kan weliswaar een belangrijk aspect vormen bij de globale beoordeling van het verzoek om internationale bescherming, doch dergelijke informatie volstaat op zich niet om zonder meer te besluiten dat de geboden bescherming in hoofde van eenieder die in Roemenië internationale bescherming werd verleend, niet langer effectief of toereikend zou zijn of dat elke internationaal beschermde die in het land verblijft er een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico op het lijden van ernstige schade loopt. Elk verzoek dient op individuele basis en aan de hand van de hiertoe in concreto aangevoerde elementen onderzocht te worden, zoals in casu geschiedt. Het komt aan verzoekende partij toe om in dit verband de nodige concrete elementen aan te reiken die van aard zijn om het vermoeden dat zij zich kan beroepen op de bescherming die haar in Roemenië werd verleend, te weerleggen, waar zij echter, zoals dit eerder in het kader van haar vorig verzoek werd vastgesteld, in gebreke blijft. Verzoekende partij toont nog steeds niet concreet aan dat zij daadwerkelijk verhinderd was/is om in Roemenië in haar elementaire levensbehoeften te voorzien of om er aanspraak te kunnen maken op bepaalde basisvoorzieningen, zoals toegang tot de gezondheidszorg voor de behandeling van haar medische-psychische problemen. Wat de beoordeling van die problemen op zich betreft, dient verzoekende partij hiervoor een beroep te doen op de daartoe geëigende procedure in het kader van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet.”

De Raad stipt nog aan dat het een evidentie is dat bij de beoordeling van een later verzoek om internationale bescherming rekening mag worden gehouden met alle feitelijke elementen, ook met elementen die resulteren uit verklaringen die gedurende de behandeling van een eerder verzoek zijn afgelegd, en met vaststellingen gedaan in het kader van een vorig verzoek. Dat deze in het nadeel van verzoeker spelen, is geen aanwijzing dat de commissaris-generaal niet zou onderzocht hebben of er nieuwe elementen zijn die de kans aanzienlijk groter maken dat zij voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 in aanmerking komt.

5. Derhalve wordt geen afbreuk gedaan aan voormelde in de beschikking aangevoerde grond (en de in de bestreden beslissing gedane vaststellingen). Bijgevolg brengt verzoekende partij geen elementen aan die de kans aanzienlijk groter maken dat zij in aanmerking komt voor erkenning als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet of voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vier oktober tweeduizend eenentwintig door:

mevr. M.-C. GOETHALS,

kamervoorzitter,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

M.-C. GOETHALS